

Skupa's Daily no. 3

sobota 11. června 2022

ZPRAVODAJ FESTIVALU PROFESIONÁLNÍHO LOUTKOVÉHO A ALTERNATIVNÍHO DIVADLA

Vít Peřina: Těším se na to, že se něco zmotá

Začátkem letošní sezony uvedlo Naivní divadlo Jukebox, který není úplně jednoduché správně žánrově zařadit. Je to jakýsi divadelní koncert s interakčním kvízem, ve kterém sice nelze nic vyhrát ale je radost se zúčastnit, kde soubor Naivního divadla uálí a konferenciér Vít Peřina akčně okouzluje publikum. Jukebox je prostě zánnorově párty-inscenace – nechť si s tím termínem teoretici už nějak poradí.

Jukebox je jeden z covidových projektů. Měli byste bývali podobnou inscenaci na repertoáru, i kdyby divadla zůstala otevřená?

Mimo covid by to nešlo. Mohli jsme tři měsíce zkoušet muziku pro inscenaci, o které sice byla celou dobu řeč jako o základu pro budoucí hudební představení pro malé děti (to budeme realizovat v příští sezoně), ale pro projekt určený čistě dospělým divákům, což Jukebox je, bychom takový zkušební prostor neměli šanci v regulární sezoně najít.

Podle čeho jste vybírali písně, které použijete? Je to přeci jen dost různorodá sbírka.

Náš korepetitor Míra Ošanec a režisérka Míša Homolová vybírali z tipů, které dodali oni a zároveň všichni členové kapely. Podle toho, abychom to zvládli hudebně a pěvecky, aby to bylo rozmanité po všech stránkách, písně měly energii a přitom to byly známé pecky.

Předpokládám, že s nápadem na ten divadelní rámec Jukeboxu jste přišel vy. Měl jste ale v plánu dělat i konferenciéra?

Celý projekt jsme vymýšleli s Míšou Homolovou, která s nápadem na automat na písničky přišla. Posléze s výtvarníkem Kamilem Bělohávkem a hudebně s Mírou Ošancem. Divadelní etudy doprovázející samotné písně si během korepetic z velké části vymysleli samotní herci, především Marek Sýkora a Petr Štěpánek. Do kapely se navíc zásadně zapojili i neherci, produkční Eliška Machová a výtěčný muzikant Martin Šulc, což je náš pan osvětlovač. Konferenciér na mě zbyl, když se ukázalo, že nikdo z herců nebude mít mezi písněmi čas na nějakou komunikaci s publikem. Já pak dostal volnou ruku, abych povídal, co si navymýšlím, takže až při premiéře mí kolegové poprvé slyšeli ty ptákoviny, co tam metodou řízené improvizace říkám. Myslím, že nejlepší představení jsou ta, na kterých se nedívá jen diváci, ale i samotní účinkující.

V Jukeboxu jste se rozhodně osvědčil. Budou vás teď diváci vidat na jevišti častěji?

Poté, co jsem místo Meky Žbirka na jednom z koncertů zahlásil Miky Žberka o nějaké další herecké aktivitě příliš neuvažují.

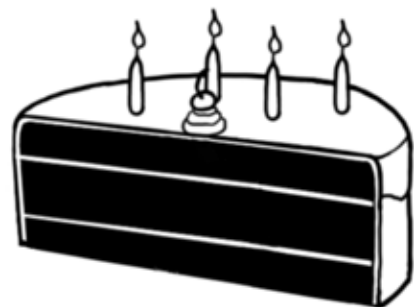
Byla jsem na Jukeboxu už několikrát a vím, že řadu průpovědek máte připravenou. Stává se

Editorial

Všechno nejlepší potřeť!

Na DAMU je ledacos možné. Vlastně skoro všechno: od komedie k tragédii, od zázraků po bizarnosti. A zatímco o DAMU se dá říct, že je to fascinující místo, Katedra alternativního a loutkového divadla je místo doslova magické. Ne nadarmo v rámci mezi studenty (kdysi) oblíbeného rozdělování bradavických kolejí Zmijozel obvykle připadl činohře a Nebelvír KALDu – i s tou věžičkou, ve které sídlí ... Brumbál. Specifičnost studia na KALDu, ostatně stejně jako specifičnost studia v Bradavicích, by šlo elegantně shrnout do věty: „To se ti na Vysoké škole ekonomické nestane.“ KALD je totiž místo inspirace, neskutečné tvůrčí svobody a otevřenosti, místo vstřícné k nápadům zjevně dobrým i k těm na první pohled diskutabilním – protože svoboda dostat i špatný nápad je podmínkou nejen alternativní tvorby ale tvorby vůbec. A tak se na KALDu již sedmdesát let žije a tvoří. Oslavme tedy dnes narozeniny loutkářské katedry DAMU, bez které by ten náš divadelní rybníček byl o poznání menší.

Adéla Vondráková

vám, že vás některý z diváků vyhodí z konceptu? Máte pro tyhle případy připravené nějaké cimirmanovské jmelí?

Ne jistě, improvizace hraje v tom představení velkou roli a těším se na to, že se něco zmotá. Tuhle jsem výjimečně s velkou slávou představil jménem publiku malou dceru své kamarádky, která si odvázně přišla vybrat písničku. Jenže jsem ji omylem pojmenoval podle maminky. Holčička vedle mě ztuhla, já věděl, že jsem to zmotal a v ten moment jsem zapomněl, co si vybrala za písničku, co jsem zhruba chtěl říkat a jak se sakra vlastně jmenuje. Bylo to skvělé. Miluju trapno na jevišti, obzvláště když jsem jeho aktivní součástí.

Adéla Vondráková

Hromada hardwaru a Otesánek

V dopoledních hodinách mohli festivaloví diváci zhlédnout klauzurní představení studentů KALD DAMU. Ve své anotaci studenti zvou na hororové loutkové představení na motivy dětské pohádky. Autoři se inspirovali klasickým Erbenovým příběhem O Otesánkovi, avšak svou adaptaci, povýšili ze známé pohádky na mistrovské loutkové dílo.

Představení se konalo ve zkušebně Divadla ALFA, prostorové podmínky byly tedy velice omezené. Diváci v zadních řadách těžko viděli na malý stůl, kde se celý příběh odehrával. Myslím si, že pro plný divácký zážitek by mělo být představení komornější. To bohužel autoři nemohli nijak ovlivnit.

Na začátku inscenace se diváci mohou divit, zda-

li jsou opravdu na představení o Otesánkovi. Sledují totiž přehlídku počítačových hardwarů, které herci posouvají po stole. Zařízení při posunu navíc nepříjemně skřípou. Celkový dojem z této první části je, jako bychom byli v tovární hale a sledovali posuvný pás při výrobě. To podporují i kostýmy – tmavomodré, zašpiněné overaly.

O výbornou scénografii a použití počítačových součástek se postarala studentka Berta Doubková. Její volba grafických karet, pevných disků a základových desek je originální. Herci skládají z těchto starých hardwarů malé modely městečka a později i samotné domy. Technický svět součástek vytváří nádherný kontrast s hliněným materiálem, který je použit pro ztvárnění Otesánka.

Co však pro mě bylo nečekané, ale naštěstí mi to nebránilo v porozumění, byl jazyk, kterým se postavy dorozumívaly. Byla to jakási smyšlená řeč s prvky slov z různých cizích jazyků. Úplnému pochopení sdělení napomáhala zejména intonace. S podobným stylem mluvy jsem se setkal například u animovaného filmu Mimoni (Minions) – možná se autoři inspirovali. V neposlední řadě musím zmínit i hudební stránku představení, která byla jednoduchá a znovu připomínala technické motivy, analogové přístroje a rytmickou činnost. V každém případě se divák při sledování Otesánka nenudí, představení plyne v příjemném tempu, situace nejsou příliš složité na pochopení. Velice působivé dílo.

foto: Tomáš Holomíček

Jan Křeček

Žena v kožichu

Kdyby nebylo záhadného hlasu, možná by jí z několikrát absolvované smrti nic nevytrhlo. Tak začíná anotace, ale i samotné představení divadla Cie Gare Centrale a jeho hlavní performerky Agnès Limbos. Ta si hned na začátku získá diváky svou koncentrací na materiál, moment i situaci, ve které se nachází. Před diváky se začne odehrávat sled

absurdních situací, které naznačují témata inscenace. Ženskost, samota ale i smrt provázejí sedmdesátiminutový maraton dialogu hlavní protagonistky s objekty. Ten se obměňuje, vyvíjí a mění.

Na začátku můžeme sledovat princip toho, jak se performerka vžívá do materiálu, se kterým pracuje. Ostrý náraz sekery do dřeva jako by zasáhl její

vlastní tělo a bolest je nám ostentativně zobrazována. Na tomto druhu předvádění a ukazování je založena velká část práce s objekty, což podporuje divákovou obrazotvornost. Navíc, skoro žádná ze situací není ukázána tak, jak se doopravdy stala. Celistvost situací si musí divák představit na základě nabídnutých kódů - kombinace objektů, zvukového doprovodu - kazeťák, nebo akce performerky či sboru, který se vyjevuje jako další snová rovina a rozšiřoval vnitřní svět díla. Zmíněná koncentrovanost a jistota může ale být pro divácký zážitek i překážkou. Všechno je dopředu připravené, nic se v inscenaci postupně neobjevuje a nezkoumá, a tak se některé významy či znaky stávají nečitelnými. Před námi se vytvoří bariéra významů, které jsou ze strany tvůrců naplněny, avšak ze strany diváků nepřečteny.

Inscenace se dotýká osobních témat ženskosti, které rozebírá s černým humorem a nadsázkou. Tragikomické scény zabíjení, jakoby vytržené z klasických hororů dokreslují vnitřní prožívání a pocity ženy, která balancuje mezi uzavřením se a sebevěrou. V takovém kontrastu se objevuje jakási křehkost, která celku dodává upřímnost a důvěryhodnost. Stále však s pochybami, kdo vlastně tato žena je a co se jí doopravdy honí hlavou. Skoro jako v slavné povídce Roalda Dahla Jehněčí kýta, která je taky předlohou jedné ze scén.

Michaela Čajkovičová

Zůstali jsme přede dveřmi

Jáchym s Emou se seznamují ve vnitrobloku, zatloual se jim totiž míč, to je výchozí situace inscenace Za dveřmi souboru FRAS. Postupně se proto spolu s nimi prokousáváme papírovým domečkem, který se dá elegantně rozkládat a otáčet. Nahlédneme do několika stereotypních domácností, později se však začíná klubat podezření nejasného rázu na nerudného pana Čermáka, který má klíče od prázdného bytu. Možná je upírem... Vězní někoho? Bývalého majitele? Z dětí se stává jakási detektivní dvojice, až na to, že jim to moc nejde a že časopisově vypadajícím papírovým loutkám nepomůže ve vytvoření napínavé atmosféry dobrodružného příběhu ani občasný hudební podkres.

Papírových loutek, obrázků i mapek stihneme za půl hodinu zahlédnout opravdu mnoho, možná ale i jejich množství tříští plynulost příběhu a velká část z nich působí jako zábavné, ale nadbytečné nápady. Tato vizuální přehlcenost taky ruší záblesky napětí a z dobrodružné pohádky se stává spíš procházka po domě, při které se občas usmějeme díky situačním vtípkům dvojice herců.

Jako téma pohádky se nabízí vztah obou dětí, Jáchym na začátku Emu odmítá, nechce si s ní hrát, protože je holka. Později sledujeme Emy odvalu a drzost a Jáchymovy strachy. Jejich emocím ale není dán dostatečný prostor, aby vynikly

foto: Magdalena Součková

nad projevy epizodních postav, dalších obyvatel domu. Na konci sice sledujeme vznikající kamarádství obou dětí, Jáchym už se těší, až Ema zase přijede (a Ema taky), nevíme ale úplně jistě, jak k tomuto zvratu došlo.

Jako závěr tedy vystupuje spíš finální odhalení pana Čermáka – vstřícného pána starajícího se

o přítelovu sbírku květin. To ale nevytváří pocit dostatečného naplnění. Možná i proto, že ani v průběhu inscenace nebylo vůbec jasné, jaká témata se mají naplňovat, k čemu se směřuje a co se vlastně říká. Občasné vtípné momenty tak sice osvětlují ze začátku milou inscenaci, postupem času se ale vyčerpají.

Eliška Peřichová

Tabula rasa

Tabula rasa znamená původně oškrabanou a uhlazenou voskovou psací tabulku, kterou používali již staří Římané. Jedná se též o filosofický koncept, který přirovnává lidskou duši právě k této nepopsané tabuli a tvrdí, že se lidé rodí s prázdnou myslí a všechny znalosti a dovednosti jsou výsledkem učení. Z audio nahrávek se postupně dozvídáme, že hlavní hrdinka tohoto příběhu prodělala autonehodu, při které přišla o své vzpomínky a paměť celkově. Snaží se tedy skládat dohromady ztracené střípky ze svého života a ptá se sama sebe, jaký je její původ, odkud přišla a kým vlastně je. Snaží se tuto tabuli popsat starými vzpomínkami a příběhy, na které si však v důsledku nehody nemůže vzpomenout.

Divák je vtažen do surrealistického světa, ve kterém pozoruje čtveřici performerek v červených šatech a bílého – čistého, prázdného – manekýna, který je jimi animován. Na začátku je jimi složen a poté se společně vydávají na cestu, při které poznávají své tělo a svět kolem nich. Nebyl jsem si však jistý vztahem mezi nimi. Manekýna jsem chápal jako hlavní hrdinku, v některých částech s ní performerky splývaly a stávaly se jím, avšak v některých momentech se od něj oddělily a vztahovaly se k němu. Nevěděl jsem, zda je mám vnímat jako jednu roztržštěnou postavu, která poznává sama sebe, nebo zda hlavní hrdince pomáhají na její cestě za opětovným sebepoznáním. Některé si-

tuace byly více významotvorné, jiné působily čistě ilustrativně a měl jsem pocit, že tam jsou jen proto, aby vyplnily prostor. Působily poněkud prvoplánově a příběh nikam nerozvíjely.

Zážitek mi to však nezkažilo, neboť pro mě v tomto případě nebyl příběh na prvním místě. Vydal jsem se s Les Cícliques na psychedelickou pouť, která mě překvapovala snovými obrazy a hravostí. Užíval jsem si ladnost a přesnost jejich pohybů, je-

jich vzájemné napojení na sebe i na hudbu, která skvěle podtrhávala atmosféru, byť se mi v některých místech zdála trochu repetitivní a rytmické části mě z onoho světa vytrhávaly. Španělskému souboru se podařilo propojit na jevišti všechny složky, a vytvořit tak provázaný celek, který komunikuje s divákem i sám ze sebou.

David Ficek

Kdo se bojí tmy

„Bojíte se tmy? Tak to je dobře. Protože my tady teď zhasneme. Vy uděláte ticho a my uděláme tmou.“ Už před začátkem představení se Divadlo Líšeň takto s dětmi domluvalo a upozornilo tím na dva možná nejdůležitější aspekty jejich inscenace.

Je tedy tma. Slyšíme drnkání, rachocení a dunění. Ozývá se basoneto a další nástroje. Mužský hlas začíná vyprávět příběh mnicha spoutaného trávou. Nechce se hýbat, aby trsy nevytrhl z kořenů, aby jim neublížil. Mateřská školka v prvních řadách mu rozumí a souhlasně brouká. Na plátně vidíme stíny travin, živých zpívajících bytostí, poté kopec, na něm nahého mnicha. K němu přichází císař s generálem. Nejdříve ho chtějí zabít za jeho nahotu, poté mu důvěrně líčí své problémy a čekají na jeho rady. Občas možná příliš moralizující vyprávění je několikrát výborně rozbito, obecenstvo se směje a děti tleskají.

Loutky jsou navicovány postupně z různých úhlů, což posouvá divákovu perspektivu, udržuje pozornost a vytváří až filmový dojem. Scéna je jednoduchá a dobře pochopitelná. Červené světlo přichází s nebezpečím nebo rozhořčením, světle modré zase v momentech zamyšlení. I materiálů je tu poskrovnu a všechny zde mají svoje jasné místo. Přírodniny, dřevěný mnich a na druhé straně drátěné postavy generála a císaře dobře dokreslují jejich místa v příběhu.

foto: Tomáš Holomíček

Celý jemný stínový svět ale většinou jen ilustruje vyprávění. V druhé polovině se mluví možná trochu příliš a dílčích příběhů vyslechneme pravděpodobně více, než si divák zapamatuje. K tomu se často zdvojuje řečené a zobrazené, což ubírá silným tichým okamžikům, které se zploští slovním popisem. Nejvýrazněji to cítíme u chvíle mnichova obrácení, kdy se poskakující zajíc skácí po výstřelu

k zemi, ale než ho stihneme oplakat, slyšíme vypravěče ohlásit, že zhylnul.

Přesto ale rámec převyprávěné povídky dobře funguje, hlediště zůstává napnuté a (nejen) malí diváci odcházejí dobře naladěni, protože vážnost provázejícího hlasu v kombinaci s kouzelnými obrazy a vtipnými momenty udržely příběh na zábavné hranici velkohubosti a milého humoru.

Eliška Peřichová

Hi-hi, směje se Čech i Japonec

Bylo to přesně to, co to mělo být. Jednoduchý příběh – souboj siláka Iwami Jutaro a sněžného obra Hi-hi. Víc nebylo potřeba. Tradiční japonské loutky vedené s letitými zkušenostmi snoubily nenuceně humor a tradici. Diváci se bavili mechanismy marionet, které jim umožnily zvedat obočí a měnit mimiku, obracet stránky papíru, šermovat mečem nebo se – jako v případě kostlivce – rozpadat a zase dávat dohromady. Loutkář tu opravdu nebyl ničím víc než původcem pohybu. Celý zahalený v černém, aby na sebe nestrhával pozornost, tvořil součást pozadí a ze své funkce nikdy nevystupoval.

Publikum živě reagovalo na gagy, které očividně fungují kdekoli na světě, v libovolném století. Silák Iwami Jutaro budil u malých diváků sympatie a ti se mu snažili spontánně radit, kde se obr zrovna schovává.

Příběh sice nekladal žádné hluboké otázky, zato byl plnohodnotnou lidovou zábavou prověřenou generacemi. Kdo se přesto chtěl zamýšlet, mohl v hlavě vycestovat do středověkého Japonska a představovat si, že za divadlem se místo piva rozlévá saké. Představení odehrávající se mu před očima k tomu silně vybízelo.

Příběh ukotvený v japonské mytologii byl překvapivě prezentován v našem jazyce. Herci se naučili repliky v češtině a pronášeli je se silným ja-

ponským přízvukem, přesto zcela srozumitelně. Publikum tuhle službu ocenilo (zejména to dětské) a o to víc vítalo drobné přeřeky, které dodávaly na autentičnosti. Jediná škoda, že loutky se pohybovaly při zemi na poměrně nízkém pódium, a zadními řadami se tak občas ztrácely z pohledu.

Na závěr herci sundali černé masky a ukázali divákům, jak se taková Ito-Ayatsuri ovládá a z čeho je vyrobena. Představení bylo exkurzí do japonské kultury – ale i kultury loutek – která je stále stejně hravá a milá, ať už jsme v Asii nebo v Evropě.

Františka Ekrtoová

Les Císliques: My jsme tato inscenace

Španělský soubor Les Císliques v prostorách DEPO2015 uvedl zahraniční premiéru své první inscenace Tabula. Pětičlenný ženský soubor si pro realizaci pozval režisérku Julietu Gascón Roque. Po představení jsem se setkala s performerkami a zeptala se jich na pár otázek.

Jak vzniklo vaše uskupení Les Císliques?

Potkaly jsme se v divadelní škole, kde jsme všechny studovaly. Před třemi lety jsme spolu vytvořily inscenaci, která se zabývala feminismem a maskulinitou. Rozhodly jsme se, že bychom spolu chtěly nadále pracovat a na Den žen jsme oficiálně vznikly jako soubor.

Celý tým je tvořen ženami, je to náhoda?

Náhoda to není. Vzhledem k tomu, jaká tématu probíráme je pro nás příjemnější pracovat se ženami.

Co je pro vás stěžejní motiv inscenace?

Jak lidé nacházejí sami sebe a jak se poznávají. To se snažíme předat divákovi. Sebeláska. Identita. Sebepoznání. Každá z nás má v inscenaci svůj prostor na sebevyjádření, to je pro nás důležité.

Příběh o ženě, která měla autonehodu je skutečný?

Je fiktivní. Je pouze prostředkem pro artikulaci témat. Ztráta paměti otvírá téma sebepoznání. Lidé přepisují sebe, aby se přijali takoví, jací jsou.

Jak probíhal celý proces zkoušení?

Jako první jsme chtěly mluvit o pocitu úzkosti. To bylo naše první semínko inspirace. A pak přišel covid a zkoušení jsme musely přerušit. I z toho důvodu nám zkoušení zabralo tři roky... Karanténa nás později ovlivnila i při tvorbě. Pocit úzkosti

ovládl společnost a my si řekly, že tomu nemusíme napomáhat. Skrze to jsme se dostaly k tématu sebelásky a sebepoznání.

Začínáte při tvorbě u slova nebo u pohybu?

Šly jsme na to skrze brainstorming. A až poté jsme to přenesly spolu s režisérkou Julietou do fyzické podoby. Náš prvotní scénický nápad se v rukách režisérky hodně proměnil. Během šesti měsíců jsme přicházely na to, jak myšlenku převést do pohybu. Zkoumaly jsme naše těla.

Zkoušení bylo určitě psychicky náročné, vzpomene si na krizové momenty?

Prožily jsme hodně náročných momentů. Už jen

proto, že všechny žijeme různé životy. Je pro nás obtížné vyprávět jeden příběh, protože každá má svůj vlastní. I naše těla jsou jiná. Při zkoušení jsme neměly žádné zábrany, co se týče vyjadřování emocí, a to nám umožnilo se více poznat i mezi sebou. Musely jsme se naladit na jednu vlnu, abychom byly schopné vyjádřit tyto prožitky jednotně.

Vaše choreografie vyžaduje až mechanickou přesnost. Maté nějaké finty na to, jak udržet choreografii svěží?

My jsme tato inscenace. Žijeme ji. Přesnost choreografie nás nijak nespoutala. Poté, co odehrajeme, máme jeden rituál (čarodějnický), každá z nás prožívá něco jiného a po odehrání své pocity sdílíme.

Vnímáte proměnu inscenace od prvního uvedení?

Ano, premiéra byla minulý rok v září. Od té doby jsme inscenaci hrály čtrnáctkrát. Malé detaily a pohyby se mění s časem, ale hlavně naše přemýšlení. Naše identita.

Pocítujete rozdíl mezi španělským a českým publikem?

Překvapilo nás, jak je publikum jiné. České publikum je hrozně tiché. Ve Španělsku lidé vyjadřují své emoce více. Hodně se smějí a někdy dojde i k slzám.

Máte něco, co byste chtěly na závěr říct?

Pozdravujeme Katalánsko! Náš maličký region!

Alexandra Reljićová

Anketa: KALD slaví 70 let

Nauzdory občasně kritice, která se na Katedru alternativního a loutkového divadla tu a tam snáší, daří se katedře pravidelně zásobovat loutkářské festivaly inspirativními inscenacemi studentů nebo čerstvých absolventů. Skupovka s Dinoperou a dnes navíc s inscenacemi O jako Otesánek a Za dveřmi je toho důkazem. Přesto mi to nedalo a šla jsem se opět poptat do pleněru.

V čem je podle vás role KALD v českém divadelním, loutkářském kontextu nezastupitelná?

Johana Bártová: Během studia na KALDu musí každý student po práci s loutkou alespoň jednou sáhnout. Jde o zadání druhého ročníku – loutková pohádka. Myslím, že je dobře, že si to každý musí zkusit. Když studenti nastupují do prvního ročníku, málo kdo má ambice stát se loutkohercem, či režisérem nebo scénografem, který se specializuje především loutkové inscenace. Ani já jsem tuto ambici neměla. A právě proto, že si to během studia vyzkoušíme, pochopí řada z nás, že jsou pro nás loutky třeba cesta k další tvorbě. Někteří naopak pochopí, že si s loutkami nerozumí a že už po nich nesáhnou nikdy. A není to dáno jen praktickou, ale i teoretickou činností. Považuji za velice důležité, že když student poprvé pracuje s loutkou v inscenaci, má už za sebou nejen animační hodiny, ale také několik různých předmětů, které se zaobírají historií loutkového divadla.

Berta Doubková: Jako studentka jsem vděčná, že je to prostředí, které nás ponouká přemýšlet o loutkovém divadle čerstvě, s nadhledem a v kontextu dalších divadelních a uměleckých forem. Učíme se o tradici, ale vítaná je vynalézavost všeho druhu.

Zdeněk A. Tichý: To je otázka na dlouhou studii nebo téma na několik dlouhých festivalových večerů strávených vášnivými debatami. Anebo možná stačí se ohlédnout, jaké originální tvůrčí osobnosti najdete mezi absolventy KALD a co všechno mají za sebou, s jakými úspěšnými projekty jsou spojeni... První z absolventů KALDu dnes patří mezi renomované divadelníky, ti nejmladší sbírají první úspěchy - z režisérů a režisérů, dramaturgů a dramaturgů jsou

to kupříkladu: Jakub Krofta, Michaela Homolová, Jiří Adámek, Jiří Havelka, Jan Jirků, Petra Tejnorová, Rosta Novák, SKUTR, Matija Solce, Braňo Holiček, Petr Hašek, Veronika Poldauf Riedlbauchová, Michal Hába, Marta Ljubková, Vladimír Novák, Jakub Vašíček, Tomáš Jarkovský, Janek Lesák, Lukáš Jiříčka, Apolena Vanišová nebo Jakub Maksymov. A tak byste mohli pokračovat s hereckými a scénografickými talenty a navázat i několika divadly a soubory, jejichž vznik je spojen s KALDem a jeho absolventy či pedagogy: Dejvické divadlo, Cirk La Putyka, Športniky, Bratři v tricku, Lachende Bestien, 8 lidí... Pro mě je už tenhle neúplný seznam docela výmluvným dokladem „kald-nezastupitelnosti“.

Program

Sobota 11. června 2022

- 10:30 / Divadlo Alfa - Velký sál / Pravdu má každý svou
- 10:30 / Pivovar, Slow market / Karkulka Červená
- 12:00 / Divadlo Alfa - Zkušebna / Entomologious
- 13:00 / DEPO 2015 / Tabula
- 14:00 / Muzeum loutek / Ahoj Kankuro!, Myší sumo
- 15:00 / Divadlo Alfa - Zkušebna / Kašpárek domek staví
- 15:30 / Pivovar, Slow market / O princí z knížky
- 11:00/14:30 / Divadlo Alfa - Kancelář / Věci snadno zapomenutelné
- 16:30 / Divadlo Alfa - Velký sál / Lišák Renard
- 18:30 / Moving station / Mauglí
- 20:30 / Divadlo Alfa - Velký sál / Tanec Sanbaso, Hidakagawa
- 22:00 / Divadlo Alfa - Zkušebna / Malý pán prstenů
- 23:00 / Divadlo Alfa - Zkušebna / Koncert Žilou

Elena Volpi: KALD je ve světovém měřítku nezastupitelný svým širokým a kreativním chápáním loutkového divadla v jeho podstatě. Osobně mě velmi nadchnul individuální, nekonformní, hravý a uvolněný přístup ke studiu, který umožňuje studentům stát se široce dovednými divadelními tvůrci. KALD DAMU je ale nejcennější právě v tom, že je nutí nad loutkovým médiem přemýšlet hlouběji a nekompromisně uvažovat nad úlohou loutky ne jenom v rámci loutkového divadla samotného, ale současného divadla všeobecně.

Michaela Homolová: Je naprosto nezbytné, aby divadlo – a to jakékoliv – dělali lidé všech generací. KALD je místem, kde se velmi intenzivně setkávají ti zkušenější se začínajícími tvůrci a mohou si být vzájemně velmi silnou inspirací. Vnímám celé prostředí KALD jako prostor k ohmatávání, zkoušení, hledání a objevování nových možností a jen to může posouvat divadelní tvorbu dopředu.

-00-

